

tioner, idet man da med megen Ret kan sige, at den kan begynde med at sælge disse Papirer. Hvad det angaar at have Penge til Raadighed i mulige Nødstilfælde, kunde Regeringen da under saadanne Forhold lige saa godt faa dem ved en Beslutning fra Rigsdagen, der tillod den at udstede ny Obligationer. Det er dog indlysende. Utsaa nogen Grund til over for en Regering, der har sit Reserveresond saaledes anbragt, at give Statslaanstilladelse, kan jeg ikke se, der er. Hvad enten det nu i og for sig maatte gælde produktive eller uproduktive Formaal, vilde det krasjet det, saa længe der er 32½ Million Kr. i Kassen, være ret urimeligt. Fra vor Side her i Tinget, i alt Fald den Side, jeg tilhører, er det heller aldrig nogen Sinde sagt, at naar der var saa mange Penge i Kassen, skulde den nuværende Regering trænge til overhovedet at faa flere Penge for at imødekomme de Ønsker, der udtaltes fra Rigsdagens Side. Og i alt Fald vil jeg protestere imod, at det her siges, at der over for den nuværende Regering skulde være nogen som helst Mulighed for fra dette Tings Side at gaa til Statslaan, om det saa var til saa produktive Foretagender som Jærnbaner, hvilke jeg ogsaa ønsker byggede her i Landet. Vi vilde dog være komne til Fornedrelsens Rand, om vi, efter at Regeringen i de Aar, den har regeret provisorisk har taget af Pengene, hvad den brugte til politiske Formaal, som vare Regeringens egne Formaal og ikke havde noget med dette Tings Formaal at gøre, og har brugt den halve Statskasse dertil, saa skulde komme til at sige: Nu have I brugt, hvad I finde for godt, og nu have I lyst til end yderligere at have 30 Millioner liggende i paakommende Tilfælde til ny Provisorier, eller hvad det kan blive, men vi ere saa godmodige at give andre 30 Millioner, ja jeg ved ikke, hvor højt det ærede Medlem kunde komme i sin Beregning. (Ufbrydelse). Ja, jeg hørte nok, at det ærede Medlem sagde 7 a 8 Millioner, men den ærede Minister gjorde hurtig

Regering sidder, thi denne Regering, som egenmægtigt har tømt Statskassen, har ikke den Tillid hos os, at vi skulde skænke den ny Bevillinger. Jeg vil fraraade denne Dagsorden, jeg vil raade til, at vi gaa til en fortsat Behandling af Lovforslaget, og hvis det ikke bliver, saaledes som vi ønske det, ved Afstemningen, saa have vi jo Lov til at stemme mod det, og det komme vi formodentlig til. Jeg fraraader altsaa Dagsordenen, idet jeg er uenig med det ærede Medlem fra Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard) i hans Tale om et eventuelt Statslaan.

Korsgaard: Jeg skal først udtale min Erkendelighed til den ærede Ordfører, som synes i Princippet ikke at være saa langt borte fra min Opfattelse; kun var han betænkelig i Djebliffet. Den ærede Ordfører havde i Djebliffet Betænknelighed ved at gaa ind paa noget i den Retning, som jeg her har antydet. Det synes jo at bekræfte, hvad jeg htrede om, at der var forskellige Betyrninger og Uengstelser ved at tage dette Spørgsmaal op nu lige forud for Valgene. Den ærede Ordfører gav det en meget smuk Bending, nemlig den, at et saa vigtigt Spørgsmaal burde man ikke afgøre, inden Valgerne vare spurgt derom. Det er nu ikke mig bekendt, at det har været et Spørgsmaal, der tidligere har været stillet til Valgerne, at der har været et egentligt Valgprogram. Jeg ved ikke, om der er noget æret Medlem, der agter at gøre dette til et Programpunkt for Fremtiden, om man maa optage Statslaan. Jeg hører dog, det ærede Medlem fra Langeland vil; for ham er det et Program, der er ikke Tale om, at han nogen Sinde under den nuværende Regering vil gaa ind paa Statslaan. Men ellers har jeg ikke lagt Mærke til, at det er et af den Slags store og vigtige Spørgsmaal, som man vil kalde Landet til Valg paa. Efter min Mening er der langt vigtigere Spørgsmaal at kalde Landet til Valg